

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.358 van 5 juli 2016
in de zaak A. 213.184/XIV-35.844**

In zake : de BVBA BRUSSELS OVERSLAGBEDRIJF
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Beleyen en Elias Gits
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Christophe Ronse en William Timmermans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Havenlaan 86 C/414
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 27 januari 2014 waarbij de door de verzoekende partij gevraagde steun wordt geweigerd (dossier EXPA/21074/158/158/06/06/2013/CVD)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 april 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Roel Meeus, die *loco* advocaat Jan Beleyne verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Katrien Espagnet, die *loco* advocaat Christophe Ronse verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat het bedrag van de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekende partij dient op 6 juni 2013 een aanvraag in voor algemene investeringssteun waarbij de investeringen waarop deze steunaanvraag (EXPA/21074/158/158/06/06/2013/CVD) slaat, dienen voor de financiering van het verwerven van zwenkbare brandtransporteur ter waarde van 170.000 euro.

Op grond van andere steunaanvragen worden aan de verzoekende partij subsidies verleend.

3.2. Op grond van artikel 36 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 26 juni 2008 betreffende de steun voor algemene

investeringen wordt een onderzoek gevoerd naar de aanwending van de toegekende steun en de naleving van de voorwaarden.

Er worden onder meer controles ter plaatste gedaan op 26 juli, 13 september, 23 september en 21 november 2013 waarbij volgens de administratie dient geconcludeerd te worden dat de verzoekende partij geen exploitatiezetel heeft in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

3.3. Op 27 januari 2014 beslist de directeur namens de minister van Economie om de subsidie niet te verlenen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“[...]

Het steunaanvraagdossier, ingediend bij de Directie Steun aan Ondernemingen op 06/06/2013, werd grondig onderzocht.

Uit dit onderzoek is gebleken dat het dossier niet beantwoordt aan de voorwaarden opgelegd in de regelgeving in zake economische expansie.

Inderdaad, Artikel 61 van de organieke ordonnantie van 13 december 2007 betreffende de steun ter bevordering van de economische expansie stelt als voorwaarde dat de onderneming een economische activiteit uitoefent op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en waarbij deze beschikt over menselijk middelen of goederen die er specifiek aan toegewezen zijn (*juncto* artikel 2, 16°, van het besluit van de BHG van 26 juni 2006 betreffende steun voor algemene investeringen).

In de memorie van toelichting van deze ordonnantie (Parl. St. BHP 2006/2007, A-403/1, p. 3) staat uitdrukkelijk vermeld dat deze voorwaarde moet vermijden dat er steun wordt toegekend aan ondernemingen die er enkel een brievenbus op zouden nahouden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Na controle ter plaatse op 26/07/2013 en 23/09/2013 werd vastgesteld dat de onderneming op het adres Vaartdijk 101 te 1130 Brussel, die werd opgeheven als exploitatiezetel en maatschappelijke zetel in het aanvraagformulier, er enkel een brievenbus op nahoudt.

Bijgevolg moet ik u tot mijn spijt medelen dat dit dossier afgesloten dient te worden met een weigering.

[...]”.

3.4. Met een aangetekend en met redenen omkleed schrijven van 14 maart 2014 richt de raadsman van de verzoekende partij zich tot het bestuur “Economie en Werkgelegenheid” van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest waarin hij te kennen geeft dat zijn cliënt de bestreden beslissing betwist zowel in rechte als in feite. Hij stelt dat zijn cliënte meent niet tot teruggave van de steun gehouden te

zijn en blijvend aanspraak te kunnen maken op de reeds toegekende steun en dat haar nieuwe steunaanspraken gegrond moeten worden verklaard. Hij verzoekt het bestuur om zijn mening te willen herzien, minstens tot verder overleg te komen, bij gebrek waaraan “de rechtbank hierover uitspraak [zal] moeten doen”.

3.5. De verzoekende partij dagvaardt op 28 mei 2014 de verwerende partij bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Deze dagvaarding heeft onder meer betrekking op de bestreden weigeringsbeslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie betreffende het gebrek aan rechtsmacht

4. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij een exceptie op waarin zij, met verwijzing naar de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, de rechtsmacht van de Raad van State betwist omdat het werkelijk voorwerp van het beroep tot nietigverklaring een betwisting inzake subjectieve rechten betreft. De middelen in het verzoekschrift van de verzoekende partij zijn rechtstreeks verbonden met het subjectief recht op subsidies en op de terugbetaling ervan. De terugbetaling van de subsidies vloeit automatisch voort uit de toepassing van de bijzondere voorwaarden inzake de terugbetaling van subsidies. Concreet betekent dit dat als de terugbetalingsvoorwaarden van de subsidies vervuld zijn (omdat de toekenningsvoorwaarden niet vervuld zijn), de verwerende partij een subjectief recht heeft op de terugbetaling van de subsidies, en een plicht deze terug te vorderen zonder enige keuze ter zake.

Er bestaat in hoofdte van de verwerende partij immers de verplichting om de terugbetaling te eisen ingeval de voorwaarden tot toekenning of tot behoud van de subsidies niet langer worden nageleefd. Dit is een volstrekt gebonden bevoegdheid. Aan artikel 50, § 2 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’ werd gevolg gegeven door het aannemen van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling

van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof'. Deze wet van 16 mei 2003 trad, voor wat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betreft, in werking op 1 januari 2006. Artikel 13, 1°, van die wet bepaalt dat de begunstigde die de voorwaarden niet naleeft waaronder de subsidie werd verleend, gehouden is tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie. Artikel 67 van de organieke ordonnantie van 13 december 2007 'betreffende de steun ter bevordering van de economische expansie' verwijst naar genoemd artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 om de toegekende steun terug te eisen. Artikel 94 van de organieke ordonnantie van 23 februari 2006 'houdende de bepalingen die van toepassing zijn op de begroting, de boekhouding en de controle' verwijst eveneens naar datzelfde artikel 13. Met verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot gelijkaardige beroepen, stelt de verwerende partij dat de Raad van State niet over de vereiste rechtsmacht beschikt. Zij wijst er "ten overvloede" op dat kan worden benadrukt dat de verzoekende partij op voorhand door middel van het door de steunaanvrager ondertekende aanvraagformulier en de ministeriële beslissingen waarbij de steun werd verleend, duidelijk werd geïnformeerd omtrent de terugbetalingsplicht in het kader van de toepassing van de voormelde ordonnantie (lees: van 13 december 2007) en dat de verzoekende partij zelf twijfelt aan de rechtsmacht van de Raad van State aangezien zij de verwerende partij eveneens dagvaardde bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

5. De verzoekende partij repliceert in haar memorie van wederantwoord dat de verwerende partij "in een alvast zeer lang uitgesponnen en zeer gestoffeerd exposé" uiteenzet dat het beroep niet-ontvankelijk zou zijn omdat het eigenlijke voorwerp van debat een discussie over een subjectief recht zou zijn waarover de Raad van State zich niet zou mogen uitspreken. Dit zou volgens de verwerende partij ook reeds bevestigd zijn in diverse gelijkaardige beroepen tot betwisting van een terugvorderingsbeslissing waarbij de Raad van State telkenmale zou hebben geoordeeld dat zij in dergelijke aangelegenheden geen

rechtsmacht heeft. De verwerende partij wijst in dat verband ook op de burgerrechtelijke procedure die de verzoekende partij eerder heeft ingeleid.

Het standpunt van de verwerende partij is de verzoekende partij niet vreemd. Zij stelt dat “met verwerende partij effectief [moet] aangenomen worden dat Uw Raad de laatste jaren (o.m. bij de interpretatie van ‘kan-bepalingen’ in de verschillende subsidiereglementeringen in de verschillende gewesten) verschillende keren tot de vaststelling is gekomen dat zij onbevoegd is”. De verzoekende partij meent echter dat “in het nog niet zo verre verleden” de Raad van State nog andere standpunten dienaangaande heeft ingenomen en een analyse van de voorliggende rechtspraak aangaande de hier van toepassing zijnde specifieke Brusselse subsidiereglementering de verzoekende partij geen volledig uitsluitsel bood zodat ook het voorliggende vernietigingsberoep werd ingediend.

De verzoekende partij richt zich, wat ze in haar laatste memorie herhaalt, naar de wijsheid van de Raad van State.

Beoordeling

6. Uit de artikelen 144, eerste lid, en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten - altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft, en in principe, wat de geschillen over politieke rechten betreft - tot de rechtsmacht van de hoven en rechtbanken behoren. Onder voorbehoud van een toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft. Dat is het geval wanneer het annulatieberoep strekt tot de erkenning van een subjectief recht, waaromtrent het bestuur geen discretionaire, maar slechts een gebonden bevoegdheid bezit. Opdat er sprake zou zijn van een vordering op grond van een subjectief recht, en dus van gebrek aan rechtsmacht van de Raad van State, is vereist dat een verzoeker zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks

aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan een verzoeker belang heeft. Om zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een subjectief recht te kunnen beroepen is het, zoals gezegd, noodzakelijk dat de bevoegdheid van de overheid gebonden is (Cass. 8 maart 2013, nr. C.12.0424.F).

De Raad van State heeft bijgevolg enkel rechtsmacht indien de bestreden beslissing een constitutieve beslissing is waarbij de overheid gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Hij is zonder rechtsmacht als het gaat om een beslissing waarbij de overheid vaststelt dat de betrokkene voldoet, of te dezen niet langer voldoet, aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden waardoor hij zich kan beroepen op een welbepaald recht of, zoals te dezen, dat recht verliest.

7. Het relevante wetgevend kader wordt hierna weergegeven.

Het verkrijgen van een subsidie voor algemene investeringssteun wordt geregeld in onder meer afdeling 1 van Hoofdstuk II (artikelen 7 tot en met 9) van de organieke ordonnantie van 13 december 2007 ‘betreffende de steun ter bevordering van de economische expansie’ (hierna: “ordonnantie van 13 december 2007”). Krachtens artikel 7 van die ordonnantie kan de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, tegen de voorwaarden die in die afdeling zijn bepaald, steun verlenen aan de micro-, kleine en middelgrote ondernemingen die een investering verrichten op het grondgebied van het Gewest. De steun bestaat uit een basissteun en kan worden verhoogd met twee aanvullende steunmaatregelen, de ene indien de onderneming voldoet aan de door de regering bepaalde doelstellingen inzake tewerkstelling, en de andere indien de onderneming voldoet aan de door de regering bepaalde doelstellingen inzake economisch beleid. Deze aanvullende steunmaatregelen mogen worden gecumuleerd (artikel 8, § 1). De regering verhoogt het bedrag van de basissteun en van de aanvullende steun indien de investering geschiedt in een ontwikkelingszone (artikel 8, § 2).

De voorwaarden voor de toekenning van de steun worden bepaald in artikel 60 en volgende van de ordonnantie van 13 december 2007. Krachtens artikel 60 ervan, en zonder afbreuk te doen aan de steun voor pre-activiteit, “kan” de steun slechts worden toegekend aan de begunstigde indien deze in regel is met het geheel van de op hem van toepassing zijnde normen, met name de normen van fiscale en sociale aard en de milieunormen, tenzij de steun bedoeld is om die normen te kunnen naleven. Conform artikel 61 van diezelfde ordonnantie mag de steun slechts aan de begunstigde worden verleend indien deze een economische activiteit uitoefent of een economische activiteit wil uitoefenen op het grondgebied van het Gewest, en waarbij deze beschikt of overweegt te beschikken over menselijke middelen en goederen die voor hem specifiek zijn bestemd. Artikel 62 en 63 bepalen respectievelijk dat voor eenzelfde uitgave gekoppeld aan een investering of een project, de begunstigde niet meerdere door de ordonnantie voorziene steunmaatregelen mag cumuleren en dat, wat de steun voor investeringen betreft, zonder afbreuk te doen aan de steun voor pre-activiteit, de begunstigde zich ertoe verbindt om tijdens een periode van vijf jaar, ingaand vanaf de datum van het einde van de verwezenlijking van de investeringen die aanleiding hebben gegeven tot de toekenning van de steun, om de investering op het grondgebied van het Gewest te behouden, de bestemming te behouden van de activa die het voorwerp uitmaken van een steunmaatregel, deze activa te gebruiken voor de voorziene doeleinden en de voorwaarden na te leven waartegen de steun werd verleend. Wat de overige steun betreft, en zonder afbreuk te doen aan de steun voor pre-activiteit, verbindt de begunstigde zich ertoe om tijdens een periode van vijf jaar, ingaand vanaf de datum van de toekenning van de steun, de economische activiteiten van de onderneming te behouden op het grondgebied van het Gewest (artikel 65 van die ordonnantie).

Het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 26 juni 2008 betreffende de steun voor algemene investeringen (hierna: “besluit van 26 juni 2008”) verleent uitvoering aan de ordonnantie van 13 december 2007. In dit uitvoeringsbesluit worden nauwkeurig, duidelijk en gedetailleerd de voorwaarden uitgewerkt waaraan moet worden voldaan om de algemene

investeringssteun te genieten. In hoofdstuk III ervan wordt de vorm, intensiteit en het bedrag van de steun nauwkeurig vastgelegd.

8. Uit de aangehaalde bepalingen kan worden afgeleid dat de steun, die de vorm van een subsidie heeft, wordt toegekend indien aan de voorwaarden van de ordonnantie van 13 december 2007 en het uitvoeringsbesluit van 26 juni 2008 is voldaan. Het recht op uitbetaling van de toegekende subsidie is een subjectief recht in hoofde van de betrokken onderneming. De minister van Economie die in de individuele gevallen de steun al dan niet verleent, oefent een gebonden bevoegdheid uit. Als de onderneming voldoet aan de voorwaarden, wordt de subsidie toegekend wat ook blijkt uit de beslissingen tot toekenning van de premies aan de verzoekende partij, evenals uit de voorbereiding ervan.

9. Ook de terugvordering van de steun, is strikt gereguleerd. De artikelen 66 tot 70 van de ordonnantie van 13 december 2007 regelen de controle op en de terugbetaling van de steun. Krachtens artikel 67, eerste lid, “wordt”, behoudens gevallen van overmacht, de steun terugbetaald (1.) in de gevallen bedoeld in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’, en in artikel 94 van de organieke ordonnantie van 23 februari 2006 ‘houdende de bepalingen die van toepassing zijn op de begroting, de boekhouding en de controle’, (2.) bij faillissement, ontbinding of vrijwillige dan wel gerechtelijke vereffening van de begunstigde en (3.) bij overhandiging door de begunstigde van opzettelijk onjuiste inlichtingen, welk het effect van deze inlichtingen ook moge zijn voor het bedrag van de steun.

Het hoger genoemde uitvoeringsbesluit van 26 juni 2008 bevat ook de nadere regels inzake de controle en teruggave van de steun. Zo bepaalt artikel 36 van dat besluit de periode waarbinnen de controle kan plaatsvinden en de wijze waarop ze gebeurt. Die nadere regels hebben betrekking op (onder meer) de controle van de naleving, door de onderneming, van de voornoemde artikelen 60,

62 en 63 van de organieke ordonnantie van 13 december 2007 (artikel 36, 2°, van het besluit van 26 juni 2008). Elke, in toepassing van de organieke ordonnantie aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verschuldigde teruggave of terugbetaling van steun, gebeurt door storting aan het Fonds voor hulp aan de ondernemingen bedoeld in artikel 2, 1°, van de ordonnantie van 12 december 1991 ‘houdende oprichting van begrotingsfondsen, met uitzondering van de terugbetaling van de vrijstelling van de onroerende voorheffing’ (artikel 37 van besluit van 26 juni 2008).

10. Uit de bewoordingen van de voornoemde bepalingen alleen reeds blijkt dat het bevoegde bestuur niet over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt, onder meer inzake de keuze om al dan niet de subsidie terug te vorderen, alsook om te bepalen of de subsidie geheel, dan wel gedeeltelijk wordt teruggevorderd rekening houdend met de feitelijke vaststellingen.

Ook de verwijzing in artikel 67 naar artikel 13 van de wet van 16 mei 2003, laat geen enkele twijfel bestaan. Luidens artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, stelt de federale wet de algemene bepalingen vast op het stuk van de controle inzake het verlenen en het gebruik van subsidies. Ter uitvoering van artikel 50, § 2, derde lid, van die bijzondere wet heeft de federale wetgever de wet van 16 mei 2003 uitgevaardigd. Deze wet is krachtens artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 maart 2004 ‘houdende, voor wat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreft, uitstel van de inwerkingtreding van de wet van 16 mei 2003 [...]’, wat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreft, in werking getreden op 1 januari 2006. De artikelen 11 tot 14 van de voornoemde wet van 16 mei 2003 bevatten algemene bepalingen inzake de controle op het verlenen en het gebruik van de door de gemeenschappen en gewesten toegekende subsidies. Luidens artikel 13, eerste lid, ervan is de begunstigde tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie gehouden: (1°) die de voorwaarden niet naleeft, waaronder de subsidie werd verleend; (2°) die de subsidie niet aanwendt voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend; (3°) die de in artikel 12 van diezelfde wet

bedoelde controle verhindert. Dit betekent dat de verwerende partij over geen enkele discretionaire bevoegdheid beschikt, noch met betrekking tot het principe van de terugbetaling, noch met betrekking tot het bedrag ervan.

De volstrekt gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze aangelegenheid leidt tot de conclusie dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft inzake de bestreden beslissing.

11. De exceptie is gegrond.

Kosten

12. De verwerende partij vordert in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partij zou worden verwezen in de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding die door de verwerende partij wordt begroot op het basisbedrag van 700 euro.

De verzoekende partij vraagt om de rechtsplegingsvergoeding ten voordele van verwerende partij te matigen tot het wettelijke minimum. Zij stelt eensdeels dat zij huidig vernietigingsberoep heeft ingesteld omwille van de “minstens eerdere onduidelijkheid” aangaande de rechtsmacht van de Raad van State “in debatten als deze”. Daarenboven is de onderhavige zaak zeer gelijkaardig met twee andere door de verzoekende partij ingerichte vernietigingsberoepen (gekend bij de Raad van State onder het nummer G/A. 213.076/XIV-35.811 en G/A. 213.187/XIV-35.845), waarin de verwerende partij een minstens zeer gelijkaardig verweer voert. De minimale rechtsplegingsvergoeding kan dan redelijkerwijze volstaan.

13. Er is te dezen grond om overeenkomstig artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

14. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie”.

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

15. De kennelijk onredelijke aard van de situatie, bedoeld in voormelde bepaling, wordt niet aangetoond door erop te wijzen dat er, althans in hoofde van de verzoekende partij, “minstens eerdere onduidelijkheid [...] in debatten als deze” bestaat omtrent de rechtsmacht van de Raad van State. Evenmin kan die kennelijk onredelijke aard worden vastgesteld op grond van het gegeven dat nog twee gelijkaardige beroepen door de verzoekende partij zijn ingesteld met betrekking tot beslissingen waarbij subsidie wordt geweigerd of teruggevorderd. De drie door verzoeker ingestelde vernietigingsberoepen kenden overigens hun normale procesverloop met de daarbijhorende uitwisseling van (laatste) memories.

16. Aan de verwerende partij wordt de door haar gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques